

FEHÉR KINGA

Bizonyos értelemben

Apámhoz viszem.

Narancslét kért és könyvet. Ma még nem ehet.

Az aluljáróban veszem meg. Kisméretű, sárgáskék kötet.

Borítója szakadt, szétlapozott. Füles, kartonált. Jó lesz.

Háromszáz forint. Ezressel fizetek.

Egy hegedűtokba ennyit dob éppen valaki.

Az öreg biccent. Előre dőlve, emelt könyékkal folytatja.

Hangosabban húzza és lassabban a *Szomorú vasárnapot*.

Oszlopok mögött tűnik el a bordó kabátos nő.

Közben engem az eladó méreget.

Kérek-e számlát, azt kérdezi. És hogy kérek-e zacskót.

Belelapozok. 15-ik oldal, A mozdulatlan utazás.

Nem kapok számlát, nem kapok zacskót.

Szereti Weöres Sándort. Örülni fog neki.

Olvasni fogja. Örülni fogok neki. Századszorra is.

Narancslét majd a kórházban veszek.

Táplálékot viszek. Adj innom, reggel ezt mondta.

Ilyeneket kíván a frissen műtött ember. Természetes igények.

Ezt a 76-ik oldalon olvasom. Jók ezek a különös harmóniák.

Hónom alatt A teljesség felé. A metrótól gyalog megyek.

A kórházba igyekvőknek nem segít az efféle dallam.

Bizonyos értelemben mégis jólesik.

Az oszlop mögött áll az asszony, aki az ezrest dobta be.

Egy pillanatra a tekintetünk és a kabátunk is összeér.

A zenét hallgatja. Mozdulatlan, mint egy szobor. Nem siet.

Mindenkinek jut szívfájdalom. Csak oszlop nem jut mindenkinek.

Nekem nem. Én a metróon. Bizonyos értelemben ott szomorkodom.

Az Uzsoki innen egy óra, a Deákon lesz még kis időm.

Siettem és most várnom kell. Az időzítés nem ment jól soha.

Nem baj. Kávézom majd és eszem valamit.

Nyers pizzát rágok és forró kávét kortyolok.

A sajt darab szilánkosan kemény, a pohár puhává olvad.

Mellettem csokolózik egy rasztahajú fiú és egy vörös lány.

Nem esik jól. Sem a kávé, sem a pizza. Semmi sem.
A látogatásra kell hangolódnom. Most. Valahogy.
„Aki elkezd lebonítani egyéniségét,
Mindjobban elveszti a határt saját és mások lelke között.”
Közben ebédelek. Mozdulatlan utazom. Van még egy kis időm.
Remek cím lenne egy könyvnek vagy egy életnek.
Az Elmosódó határokat olvasom a 113-ik oldalon.

Az aluljáró zajában nem hallom a telefon hangját.
Magas az ülőke, alig ér le a lában.
Bizonyos értelemben sosem ért le. Talán sosem fog.
Ezek még mindig csókolóznak.
A főnököm teams-meetingre hív. Azt írom: kávészünet.
Apámhoz viszem, mondom a nővérnek.
Narancslét hoztam és könyvet. Ma még nem ehet.
Az aluljáróban vettem. Mutatom neki. Kisméretű, sárgáskék kötet.

***Fehér Kinga** (1975, Budapest) a Hunyadi Mátyás gimnáziumban érettségizett. Művelődésszervező és andragógia szakon diplomázott a Szent István Egyetemen. Huszonegy éve dolgozik kereskedelmi területen. Az írás régi szenvedélye. Öt éve kezdett folyóiratokban, online irodalmi magazinokban publikálni. 2022-ben, a Fekete Sas Kiadó gondozásában jelent meg első kötete *Játékom marad* címmel. Jelenleg egy újabb versesköteten ír. Második éve a Pannonius Irodalmi Kör Zugló tagozatának elnöke.*

Ablakos kép (Magyarkanizsa, 2023. 02. 15.)